

στούς της... Στά 1904, ο άνθρωπος που άρχισε την εργασία του με μια γραμμική μήκους 84 μιλίων, εξεμεταλλεύετο γραμμές συνολικού μήκους 54.300 μιλίων, που αντιπροσώπευαν το ποσό των 3.557.784. 159 δολλαρίων!. Και όταν τέλος ο «Ναπολέον των σιδηροδρόμων» —άποξ, τον απέκλεισαν— έβλεπε τα μάτια του, στα 9 Σεπτεμβρίου 1909, έξαντλημένος από την υπεργλώσση, ή έταρξεία του πραγματοποιούσε το χρόνο εισπράξεως 685.927.115 δολλαρίων, με καθαρό κέρδη 244.633.846 δολλαρίων!..

‘Ο άναγνώστης μας θα διερωτηθή τώρα: Ένας τέτοιος άνθρωπος, που στροβιλιζότανε διαρκώς σ’ ένα τελλό χορό έξαταμωνόων, που είχε δώσει έπικες μάχες στο Χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης με κεφαλαιούχους σαν τον Βάντερμυλντ, τον Μόργκαν, τον Ροκφέλλερ και τούς ‘Ισραηλίτες χρηματιστάς Κοϊν και Λέιμπε, οι όποιοι έξαικολούθηον μέχρι σήμερα να κυβερνούν την ‘Αμερική, ένας άνθρωπος, τέλος, που είχε τόσες φασαρίες στο κεφάλι του, μπορούσε να δημιουργήση μια οικογένεια, ν’ άρρασιωθή σ’ άγατημένα πρόσωπα, να γνωρίση τέλος την εστία της γαλήνης και της ήρεμίας που άποτελούν τη μεγαλύτερη επίγεια ευδαιμονία κάθε άτόμου;

Στό ερώτημα αυτό, ή άπάντησι που άνεβαίνει αυθόρμητα στό χέλι, εινε άρηγική: Ένας άνθρωπος τόσο πολυάσχολος, όπως ο Χάρριμαν, και νά ήθελε, δεν θα μπορούσε να δημιουργήση οικογένεια, γιατί δεν είχε καιρό...

Κά όμως, ο Χάρριμαν όχι μονάχα δημιούργησε οικογένεια, αλλά και άφιέρονε σ’ αυτή πολλές φορές τή μέρα του. Τράντα έξη ώλόκληρα χρόνια έζησε με τή γυναίκα του, από την όποια άπέκτησε έξη παιδιά, και στό διάστημα αυτό δεν άπουσίασε ούτε μια φορά από τό γένεια ή τό δείκνο! Και ή μεγαλύτερη έγχαριστήσι του ήταν να μαζεύει κάθε βράδι, από τις 7 ως τις 8, τά παιδιά του και να τούς άρηγίται διάφορες ιστορίες — και όταν άκούα έξείνα μεγάλωσαν και έγιναν πάλιλάμα της παν τρειάς! Για να μη χάση την οικογενειακή αυτήν άπόλαυσι, ήταν ικανός να διακόρη ένα σοβαρό δικασηκό συμβούλιο τής εταιρείας, από τό όποιο έξηρτώντο μεγάλα άκονομικά σκευήρονά του!..

‘Ο Χάρριμαν ήταν σεβαστός και άγατητός στους γιλιάδες τών έγχατων και ύπαλλήλων του, γιατί έδειχνε γι’ αυτούς πραγματικό πατεράκο ένδιαφέρον. Πολλές φορές τού συνέβαινε να διακόπη την εργασία του και να ζητήη στο τηλεφώνο πληροφορίες για τήν κατάσταση τής υγείας ενός έγχατου του, για τόν όποιο είχε μάθει πως εινε άρρωστος. Ποτέ δεν άπέλυε άνθρωπο από τό προσωπικό του. Μία μέρα, ένας έγχατός του έπεσε άπρη τόν Χάρριμαν στό μεγαλύτερη έπαυλή του, μαζί με τό άρροστο παιδάκι του, για να ζητήση από τόν προϊστάμενο ένα δάνειο. ‘Ο Χάρριμαν τού έδωσε άμέσως τό ποσό που τού ζήτησε. Τό παιδί όμως τού έγχατου, ζητημένο από τό ώραιο θέαμα τού πάγκου που περιτριγυρίζε την έπαυλή τού Χάρριμαν, ειπε ξαγνικά τού πατέρα του «πώς όταν πέθανε — τί θλιβερό προαίτημα βασάνιζε τή μικρή του καρδιά; — θα ήθελε να τό θάψουν σέ κείνο τόν παράδεισο!» ‘Ο Χάρριμαν προσάτησε να παρηγορήση και τόν πατέρα και τό παιδί...

‘Υστερ’ από λίγο καιρό, ο ίδιος ο έγχατός έπεσε άρρη και πάλι τόν πολυεξαταμωνόωχο, για να τού άνακουήσση με διαρκουσιένα μάτι ότι τό παιδάκι τού πέθανε. ‘Ο Χάρριμαν θεικήθηκε τότε την τελειά έπιθυμία τού μικρού — και διατάξε να μεταφέρουν τό πτώμα του και να τό θάψουν στό πάγκο του!..

Γενικά ο «Ναπολέον των σιδηροδρόμων» ένιωθε πραγματική λατρεία για τά μικρά παιδιά. Θα ήθελε, αν ήταν δυνατό, να μη στερηθούν όλα τά παιδιά τού κόσμου έξείνα τά όφραία πράγματα τού στερήθηκε έκείνος, όταν ήταν μικρός... ‘Επειδή όμως αυτό ήταν άκατάλογο, προσπαθούσε να γίνετα γρήγορος στό παιδιά τού περιβάλλοντός του.

Αυτός ήταν, με μια όχη ή βέβαια σαλασαρία, ο άνθρωπος, τού όποίου ή γόνυμη ζωή στάθηκε ένας διαρκής άγών, αλλά και ένα μεγάλο παράδειγμα έγχατικότητας και ισχυράς θελήσεως.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Οί άλλοι πρέπει να έλπίζουν πάντοτε σέ μας. Έμεις δεν πρέπει να έλπίζουμε σέ κανένα.

Δουμάς

Οί κοιμημένοι συνήθως προσπαθούν να φανούν όφραίοι και κατορθώνουν να φαίνονται άνόητοι.

Κλαρετί

Τά μικρά πάθη συντελούν στό ζωή μας, τά μεγάλα στό θάνατό μας.

Σερμπουλιέ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Σ’ ΕΝΑΝ ΤΑΦΟ ΤΗΝ ΑΝΣΙΕΙ

(Τού ΦΡ. ΚΟΠΠΕ)

Στά βάθη τού κοιμητηριού, παλιός σταυρός προβαίνει
αίτην ο ‘Απόλλης τό παρό σημάδι από στοίχει
και σ’ όγχο βάτο έχει σμά μια ‘Υπολας καθίζει
όλόκληρη μέσ’ στα γλαυά λουλούδια της γρημμένη...

‘Από τ’ άηδόνια μια φωνή σαν προσεγγί άνεβαίνει
και σαν τά δάκρυα τά θεικά ή δροσούλα άγνοσεμίζει.
Στά χρώματα, στό ήλιγμα, από μύρα από γνοσίζε
κανείς την ‘Υλή άθάνατη και ξαναγεννημένη.

Άησιωνμένη μου νεκρέ! ‘Ω, έσύ, που μάν ήμέρα
άόνα θα φαντάστιρες να ζήσης έχει πέρα,
που ζουν ή άρνότατες φηγες στην παραδείσια άργάλη...

‘Όμοια και σήμερα για σέ γλαυά δεν είν’ ή μύρα
έαν τό πνεύμα σου αυτό σ’ αβόν τόν τάφο γύρα
στό ρόδα μέσα άνθολοί και με τ’ άηδόνια φάλλει! ...

ΑΠΧΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

(Τού ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ)

Χαίρε! θαρρώ που στη ζωή μου
ποτες δεν θα σε ξαναδώ.
Τώρα που φεύγεις, στην ψυχή μου
τό νοιάτω πόσο σ’ αγαπάω.

Δεν κλαίω και δεν παρανοούμαι
άδωκα. ‘Ηταν γραστό.
Τό πλάσι φεύγει... Δεν λιποούμαι...
Με γέλιο σ’ άποχαριετώ.

Φεύγεις, μ’ έπιπδες θα ξαναρθής;
περήφανη, χωρίς ποτέ
στό νού σου νάρθη καν να μάθής;
έκείνους ποτέλαραν για σε.

Χαίρε! Σ’ όνειρατά όφραία
μεθώντας θε να κλιστήης.
Τ’ άστρο σου λάμπει κι’ άπ’ τή θέα
τής λάμψης του θα θειασπήης.

Κι’ έως να νοήσης τί αξίζει,
να βής καρδιά που σ’ έννοει,
κι’ όποιος τή βόισκει τί κερδίζει,
κι’ όταν τή χάνει πως πονεί!..

ΣΧΩΝΕΤΟ

(Τού ARVERS)

‘Έχει ή ψυχή μου μυστικό, μυστήριο ή ζωή μου,
έναν άόνοτον έρωτα σέ μια στιγμή κλισμένο.
Είν’ τό κακό άγιάτρευτο, γι’ αυτό κι’ έγώ σοπαίνω,
κι’ έκείνη που με πλήγωσε δεν βλάτει την πληγή μου.

‘Αχ! πάντα άπαρητητος μπροστά της θα διαβαίνω
κοντά της, με παντέρμος θα ζω στό σιωπή μου.
Θά σένομαι πάνω στη γή ως τη στερνή πνοή μου,
χωρίς καμιά παρηγοριάς έπίδα να προσμένω.

‘Αν και την έπιασε ο Θεός πονετικά, καλή,
θε να περάση ξέγνοαστη και δίχως να προσέξη
τό θρήνο, που στό πόδα της παρά θ’ άντιλαλή.

‘Ενάρετη, τούς στίχους μου αυτούς σαν άπαντήση,
που τίνε ζωγραφίζουσε στην καρδιά τους λέξι.
«Παιά νάν’ αυτή!» θε να ρωτά και δεν θα την γνωρίση.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Τού ΕΡ. ΧΑΙΛΙΝΕ)

Τή βόισκα στην άκαροαλιά
και την άρχίζω στό φίλιό.
—Μή, μου λέει, και θα φωνάξω!..
Τότε κάνω πως θυμάνω
και τής λέγω μ’ έναν τόνο:
—‘Όποιος έρθε θα τόν σράξω!..
—Σιωπή, φώς μου, μου λέγει,
μη σ’ άκούσει έδω κανείς...
Πρόσεξε να μη φανής!..

